

Arrest

nr. 160 646 van 22 januari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1) X
2) X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 6 november 2014 hebben ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERKEYN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 november 2011 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in.

1.2. Op 10 oktober 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van elk van de verzoekende partijen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 20 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van de elk van de verzoekende partijen een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit zijn de eerste en de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven in beide gevallen luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan (...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 10/10/2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

1.4. Bij arrest nr. 140 987 van 13 maart 2015 bevestigt de Raad de beslissingen vermeld in punt 1.2.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op wegens het ontbreken van het rechtens vereiste belang. Zij zet haar exceptie uiteen als volgt:

“Verzoekers ontberen naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 .

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekers in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat verzoekers in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekers ter kennis te laten brengen.

Terwijl de bestreden beslissing tevens genomen werd in toepassing van 75, §2 van het Vreemdelingenbesluit van 8.10.1981, artikel dat stipuleert dat:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Art. 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dan weer:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van hogere rechtsnormen, doch uit de bespreking van de middelen blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen. Derhalve dient het ontberen van het vereiste belang in hoofde van verzoekende partij te worden vastgesteld.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan verzoekers derhalve geen enkel nut opleveren. De verwerende partij besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

3.2. De Raad dient op te merken dat er echter gevallen denkbaar zijn waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid. Steeds dient te worden onderzocht of de verzoekende partij een dergelijke onwettigheid, klevend aan het bevel om het grondgebied te verlaten, in haar middelen heeft aangevoerd (cf. RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Daarenboven mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de schending inroepen van hogere rechtsnormen, waaronder artikel 3 van het EVRM. Door te stellen van oordeel te zijn dat de verzoekende partijen geen schending van hogere rechtsnormen aannemelijk maken, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad. Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partijen geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 75 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van de artikelen 1,6°; 7; 39/2 en 52/3 van de vreemdelingenwet, van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun

grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van het gelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, *'minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering'* en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zijnde de zorgvuldigheidplicht. Daarnaast voeren de verzoekende partijen machtsmisbruik aan.

4.1.1. De verzoekende partijen zetten hun middel uiteen als volgt:

"Tegen de beslissing van het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 10 oktober 2014 (kennisgeving 13 oktober 2014) waarop het bevel is gebaseerd, werd beroep aangetekend bij de Raad voor de Vreemdelingenbetwistingen.

Overeenkomstig art. 39/2 Vw bezit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volle rechtsmacht. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing van het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kent een schorsende werking.

Gezien de schorsende werking van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bezit de verzoekende partij nog steeds een voorlopig verblijfsrecht. Personen die zich in deze situatie bevinden krijgen normaal een bijlage 35 afgeleverd, deze bijlage maakt een toelating uit om op het grondgebied te verblijven in afwachting van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Niettegenstaande kreeg de verzoekende partij toch een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing tot verwijdering is volgens artikel 1, zesde graad echter een beslissing waarbij de illegaliteit wordt verklaard. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft daarenboven meegedeeld (stuk 4) dat de termijn van dit bevel al loopt tijdens de beroepstermijn die mogelijk is tegen een negatieve beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit houdt in dat de termijn van dertig dagen dus reeds kan aflopen vooraleer een arrest wordt gewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Deze praktijk vormt een schending van artikel 7 van de Europese Terugkeerrichtlijn (richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven), deze richtlijn biedt een periode tot 30 dagen aan waarin de mogelijkheid tot vrijwillig vertrek zich stelt indien er een onwettig verblijf is. Personen bevinden zich niet in een situatie van onwettig verblijf als hun beroepstermijn of hun schorsende beroepsprocedure nog loopt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij dienen bijgevolg bij afloop nog altijd te beschikken over de volledige periode voor vrijwillig vertrek waarover de Terugkeerrichtlijn spreekt.

De praktijk van de verwerende partij is met onduidelijkheden behept en maakt een inbreuk uit op de rechtszekerheid. Artikel 52/3 Vw. bepaalt immers dat een bevel slechts afgeleverd kan worden bij een negatieve beslissing van het CGVS en als er sprake is van een onwettig verblijf, quod non in het geval van een schorsend beroep. De voorwaarden in art. 52/3 Vw. dienen cumulatief geïnterpreteerd te worden. De praktijk van de verwerende partij interpreteert het artikel echter niet op deze manier, nochtans staat wel degelijk "en" te lezen en niet "of".

"Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling EN de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°."

De bevestiging van een cumulatieve interpretatie kan worden gevonden in de parlementaire voorbereiding.

"De minister of zijn gemachtigde beschikt bij het nemen van deze beslissing niet over enige appreciatiebevoegdheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of zijn asielaanvraag werd niet in overweging genomen én hij verblijft onregelmatig in het Rijk. De minister of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan.

(Parl. St., De Kamer, DOC 53 2555/01, p. 11)

De wijziging van art. 52/3 Vw. strekte er overigens toe om in overeenstemming te komen met de Europese Terugkeerrichtlijn (Kamer, wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 19 oktober 2011, 53-1825/001), hierin staat het volgende te lezen:

De beslissing tot terugkeer is de administratieve handeling of de rechterlijke beslissing " waarbij het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of geformuleerd" (artikelen 3,4 van de richtlijn). De Lidstaat kan vrij de vorm van de terugkeerbeslissing bepalen. Hij moet deze beslissing wel vastleggen in de vorm van een schriftelijk document dat de motieven in feite en in rechte herneemt die de beslissing rechtvaardigen en dat informatie geeft over de beroepsmiddelen. De wet van 15 december 1980 gebruikt geen eenduidige

term om “terugkeerbeslissing” aan te duiden. Soms is er sprake van een “bevel om het grondgebied te verlaten” (bijvoorbeeld in de artikelen 7 en 8 van de vreemdelingenwet), soms heeft men het over een “verwijderingsbeslissing” (artikel 8bis van de vreemdelingenwet). Deze beslissingen hernemen in alle gevallen de termijn om het grondgebied te verlaten (of de termijn voor de vrijwillige terugkeer). ”

Hieruit volgt wederom dat met het bevel om het grondgebied te verlaten het verblijf illegaal wordt verklaard. De Europese Terugkeerrichtlijn bepaalt echter dat het verblijf slechts als illegaal kan worden beschouwd indien een beslissing definitief is geworden. Gezien een schorsend rechtsmiddel openstaat tegen de beslissing van het Commissariaat - Generaal, is er geen sprake van een definitieve beslissing. Bijgevolg dienen de voorwaarden in art. 52/3 Vw. wel degelijk cumulatief geïnterpreteerd te worden om in overeenstemming te kunnen zijn met deze richtlijn, overigens het doel van de wetswijziging, en dient de praktijk van de verwerende partij zeer zeker te worden afgewezen wegens niet in overeenstemming zijnde met art. 52/3 Vw, het wetsontwerp tot wijziging van art. 52/3 Vw. dd. 19 oktober 2011, de richtlijn 2005/85/EG betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus en de Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

“Overeenkomstig richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, mag een onderdaan van een derde land die in een lidstaat asiel heeft aangevraagd niet worden beschouwd als iemand die illegaal op het grondgebied van die lidstaat verblijft, totdat het afwijzend besluit inzake het verzoek respectievelijk het besluit waarbij het verblijfsrecht van de betrokkene wordt beëindigd, in werking is getreden.” (negende overweging Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG)

Tot slot kan gewezen worden op een schending van het gelijkheidsbeginsel. In de praktijk is het zo dat niet bij alle vreemdelingen die zich in dezelfde situatie bevinden van een negatieve beslissing afgeleverd door het CGVS een bevel om het grondgebied te verlaten krijgen terwijl de beroepstermijn nog loopt of het beroep hangende is. Daar de termijn van dit bevel dus zoals gezegd kan aflopen, is er een verschil tussen de personen die een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen tijdens de schorsende beroepsprocedure en waarbij de termijn van dertig dagen reeds afgelopen is vooraleer een arrest werd gewezen en diegene die nog geen dergelijk bevel hebben gekregen. De eerste categorie kan immers onmiddellijk worden gerepatriëerd bij een negatief arrest, terwijl dit voor de tweede categorie niet het geval is.

De bestreden beslissing zelf is bovendien een schoolvoorbeeld van de terugkomende onwil in hoofde van de verwerende partij. Gelet op voorgaande uiteenzetting kan er in casu geconcludeerd worden tot machtsmisbruik uitgaande van de verwerende partij.

Meer nog, het lijkt er zelfs op dat het doel van de verwerende partij erin bestaat zoveel mogelijk bevelen om het grondgebied te verlaten aan vreemdelingen te betekenen, zonder eigenlijk wel de inhoud van de desbetreffende dossiers na te gaan. De verwerende partij maakt ten onrechte gebruik van standaardbeslissingen.

Minstens past het bij de zorgvuldigheidsverplichting dat de overheid enig bijkomende onderzoek zou hebben verricht.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden.”

4.1.2. De bestreden beslissingen vinden hun grondslag in artikel 52/3, §1 eerste lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11 of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Artikel 75, §2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 2.- Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend. De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het

ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, bepaling die verder wordt toegepast in de bestreden beslissingen, stelt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Het is niet betwist dat op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de asielaanvraag van de verzoekende partijen had afgewezen en dat zij niet beschikten over een geldig paspoort dat was voorzien van een geldig visum.

4.1.3. Kernbetoog van verzoekende partijen is dat artikel 52/3, §1 eerste lid van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 75, §2 van het vreemdelingenbesluit geschonden werd, daar zij gelet op de bijlage 35 die hen verstrekt werd nadat zij een beroep bij de Raad hadden ingediend tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, niet kunnen worden beschouwd als zijnde vreemdelingen in illegaal verblijf. De verzoekende partijen menen dat zij ingevolge de schorsende werking van dit beroep over een voorlopig verblijfsrecht beschikten.

4.1.4. De verzoekende partijen kunnen echter niet gevolgd worden in hun betoog. Op het ogenblik dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de in punt 1.2. vermelde beslissingen treft, bevinden de verzoekende partijen zich tevens in de in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde situatie. De verwerende partij beslist dan ook terecht tot de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. De verzoekende partijen kunnen gedurende de beroepstermijn en gedurende de behandeling van het beroep in volle rechtsmacht bij de Raad, ingesteld op grond van artikel 39/2, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet wel genieten van de toepassing van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet. Dit houdt in dat de verzoekende partijen beschermd zijn tegen gedwongen tenuitvoerlegging van de gegeven bevelen om het grondgebied te verlaten. Dit alles wordt veruitwendigd in de afgifte van een bijlage 35.

Het feit dat de verzoekende partijen bij een beroep bij de Raad tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in België in het bezit worden gesteld van een bijlage 35, maakt echter niet dat zij een verblijfsrecht hebben en niet langer vallen onder de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. De bijlage 35 vermeldt sinds het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ook uitdrukkelijk: *“De betrokkene is niet toegelaten of gemachtigd tot verblijf maar mag op het grondgebied van het Rijk verblijven in afwachting van een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”* Het houdt dus niet in dat de verzoekende partijen vrijgesteld zijn van de verplichting in het bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum. De verzoekende partijen hebben dus, in tegenstelling tot wat zij betogen, geen legaal verblijf, noch tijdens de beroepstermijn noch tijdens de behandeling van het beroep in volle rechtsmacht. Alleszins, gelet op het in punt 1.4. bedoelde arrest van de Raad, heeft de bijlage 35 geen geldingskracht meer, zodat de verzoekende partijen bijkomend ook geen belang meer hebben bij hun kritiek.

De verzoekende partijen betogen nog dat de richtlijn 2008/115/EG bepaalt dat het verblijf slechts als illegaal kan worden beschouwd *‘indien een beslissing definitief is geworden’*, waaronder zij *in casu* verstaan dat hun situatie pas illegaal is geworden na het arrest van de Raad van 13 maart 2015. Zij verwijzen op dit punt evenwel enkel naar een voorafgaande overweging van deze richtlijn, die geen wettelijke bepaling uitmaakt die op zichzelf kan worden ingeroepen. De verzoekende partijen verbinden hun betoog op geen enkele wijze aan enig specifiek artikel in de voormelde richtlijn dat niet op correcte wijze zou zijn omgezet in de Belgische wetgeving. Het door de verzoekende partijen aangehaalde artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG betreft enkel de (passende) termijn voor vrijwillig vertrek. Dit betoog van de verzoekende partijen kan dan ook niet worden weerhouden. Een louter algemene verwijzing naar de richtlijn 2005/85/EG kan evenmin volstaan om aannemelijk te maken dat na de negatieve beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake een asielaanvraag niet reeds

het onregelmatig karakter van het verblijf kan worden vastgesteld en reeds bevel kan worden gegeven om het grondgebied te verlaten, met dien verstande dat de betrokken vreemdeling is beschermd tegen een uitwijzing zolang de Raad geen uitspraak heeft gedaan inzake het beroep in volle rechtsmacht ingesteld tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De aangehaalde parlementaire voorbereidingen kunnen aan het voorgaande evenmin afbreuk doen.

4.1.5. Voorts hebben de verzoekende partijen kritiek op de aanvang van de uitvoeringstermijn van de bevelen om het grondgebied te verlaten, maar te dezen dient de Raad op te merken dat dit uitvoeringsmodaliteiten van het bevel om het grondgebied te verlaten betreft en meer bepaald praktijken van de Dienst Vreemdelingenzaken in verband hiermee. Het betreft een dispuut aangaande de periode om een vrijwillig vertrek te kunnen organiseren, dat echter de geldigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten onverlet laat. Alleszins kunnen de verzoekende partijen, zoals reeds eerder werd gesteld, niet gevolgd worden in hun betoog dat zij tijdens de beroepstermijn en tijdens de behandeling van het beroep in volle rechtsmacht legaal verblijven en dus na verwerping van het beroep in volle rechtsmacht dienen te beschikken over een termijn van dertig dagen om het vrijwillig vertrek te kunnen organiseren, omdat er dan pas sprake is van een illegaal verblijf. De verzoekende partijen verliezen in het kader van hun betoog ook de toepassing van artikel 52/3, §2, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet uit het oog, die handelen over de gebonden bevoegdheid voor de gemachtigde van de staatssecretaris om onverwijld over te gaan tot de verlenging van het oorspronkelijk gegeven bevel om het grondgebied te verlaten, eenmaal de Raad het beroep in volle rechtsmacht verwerpt, *quod in casu*. Deze beslissing dient onverwijld ter kennis te worden gebracht. De termijn voor verlenging is ook wettelijk vastgelegd, namelijk tien dagen, en is in welbepaalde omstandigheden tot tweemaal toe verlengbaar. De verzoekende partijen kunnen hoe dan ook niet gevolgd worden in hun betoog dat de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten kan afgelopen zijn vooraleer de Raad een arrest bij volle rechtsmacht uitsprekt.

Hun hele betoog in het kader van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG is dan ook niet dienstig, ook al omdat deze richtlijn werd omgezet in nationale wetgeving, namelijk door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012), die in werking is getreden op 27 februari 2012 en de verzoekende partijen niet aantonen dat deze bepaling onvolledig of niet correct zou zijn omgezet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op rechtstreekse werking van de bepalingen van de richtlijn indien deze niet of niet op correcte dan wel toereikende wijze werden omgezet in nationale wetgeving en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffriti, punt 13). *In casu* tonen de verzoekende partijen niet aan dat deze bepaling onvolledig of niet correct zou zijn omgezet. De Raad is ook niet bevoegd om wetsbepalingen, laat staan praktijken van de verwerende partij, te toetsen aan bepalingen van de richtlijn 2008/115/EG. Waar de verzoekende partijen verwijzen naar overweging 9 van de richtlijn 2008/115/EG kan nog bijkomend worden opgemerkt dat dergelijke overwegingen geen juridisch bindende waarde hebben.

Er kan ten slotte nog aan worden toegevoegd dat niet kan worden vastgesteld welk actueel belang de verzoekende partijen hebben bij hun grief dat zij geen dertig dagen zouden krijgen om vrijwillig uitvoering te geven aan de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Het belang dient immers te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De verzoekende partijen werd op 18 maart 2015 een uitstel van tien dagen toegekend om het grondgebied te verlaten. Op heden is er al een termijn van meer dan dertig dagen verstreken sedert het in punt 1.4. bedoelde arrest. De verzoekende partijen werden niet op gedwongen wijze van het grondgebied verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang hebben bij hun grief dat zij niet zouden beschikken over een termijn van dertig dagen om vrijwillige uitvoering te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Tevens wordt gewezen op artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, dat de garantie inhoudt dat, behoudens mits toestemming van de verzoekende partijen, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd tijdens het onderzoek van het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Een schending van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG, van de artikelen 7, 39/2 of 52/3 van de vreemdelingenwet of van artikel 75 van het vreemdelingenbesluit wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt

dat de verwerende partij niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze handelde of geen voldoende onderzoek voerde, zodat enige schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel evenmin blijkt.

4.1.6. De aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel wordt verder eveneens opgehangen aan het gestelde dat reeds bevelen werden gegeven om het grondgebied te verlaten terwijl de verzoekende partijen nog gerechtigd zouden zijn geweest in België te verblijven. Hierboven werd evenwel reeds vastgesteld dat het betoog van de verzoekende partijen dat zij hangende het beroep in volle rechtsmacht bij de Raad legaal in het Rijk verbleven niet kan worden aangenomen. De verzoekende partijen tonen geenszins aan dat de verwerende partij door consciëntieus de wet toe te passen zou zijn afgeweken van een vaste gedragslijn. De uiteenzetting van de verzoekende partijen laat dan ook niet toe vast te stellen dat het rechtszekerheidsbeginsel werd miskend. Hun kritiek komt neer op wetskritiek waar de Raad zich niet over uit te laten heeft.

4.1.7. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel dient te worden opgemerkt dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partijen met feitelijke en concrete gegevens aantonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). *In casu* beperken de verzoekende partijen zich tot de bewering dat de verwerende partij ten aanzien van bepaalde vreemdelingen die zich in dezelfde situatie bevinden als zij niet overgaat tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij tonen echter niet aan dat hun bewering enige grond heeft. In deze omstandigheden kan geen schending van het gelijkheidsbeginsel worden vastgesteld.

4.1.8. De verzoekende partijen maken gewag van standaardbeslissingen maar dit houdt niet in dat de bestreden beslissingen onwettig zouden zijn. De verzoekende partijen maken ten slotte nog gewag van een schending van de zorgvuldigheidsplicht omdat de verwerende partij nalaat "enig bijkomend onderzoek" te doen, maar de Raad ziet niet in welk bijkomend onderzoek de verzoekende partijen verwacht andere dan nagaan of er een negatieve beslissing getroffen werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en of de verzoekende partijen zich in een illegale verblijfssituatie bevinden. De verzoekende partijen blijven alleszins in gebreke het verwachte bijkomend onderzoek nader te preciseren.

4.1.9. Uit voorgaande bespreking van het middel blijkt dat de verwerende partij een correcte toepassing heeft gemaakt van de wet. Er kan dan ook niet worden ingezien dat de bestreden beslissingen een schoolvoorbeeld zouden zijn van terugkerende onwil in hoofde van de verwerende partij. Er blijkt verder ook geenszins dat de verwerende partij ten onrechte met bepaalde elementen geen rekening heeft gehouden. Machtsmisbruik wordt geenszins aannemelijk gemaakt.

4.1.10. Ten slotte ontbeert het verzoekschrift een uitleg aangaande de opgeworpen schending van artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4.2. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 5 en 6 van de richtlijn 2008/115/EG, van artikel 3 *iuncto* artikel 13 van het EVRM, van de formele en materiële motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht, van het beginsel van behoorlijk bestuur en van het billijkheids- en evenredigheidsbeginsel. De verzoekende partijen voeren eveneens machtsmisbruik aan.

4.2.1. De verzoekende partijen lichten hun tweede middel toe als volgt:

"In datum van 20 oktober 2014 (kennisgeving postdatum + 2 werkdagen) werden aan de verzoekende partijen, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, bevelen om het grondgebied te verlaten, afgeleverd (stuk 1 en stuk 2, bijlagen 13qq).

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet laat de meer voordelige bepalingen zoals voorzien in de internationale verdragen onverlet.

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven."

Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partijen met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 7, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Luidens art. 7 van de Vreemdelingenwet **dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren** bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd dan zou zij hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissingen geenszins rekening houden met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn.

Dit geldt des te meer, nu een schending van artikel 3 E.V.R.M. meer dan reëel is.

Daarenboven stelt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat de verwerende partij bij het nemen van **ELKE** beslissing tot verwijdering rekening dient te houden de gezondheidstoestand van de betrokken persoon.

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” (art. 74/13 Vw.)

Art. 74/13 Vw. stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

“bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

a) Het belang van het kind;

b) Het familie – en gezinsleven;

c) De gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non – refoulement.”

(artikel 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG).

Gezien overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen dien gerespecteerd te worden **en artikel 74/13 de verplichting aan de verwerende partij oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dient dit uit de bestreden beslissing te blijven, quod non.**

Een loutere verwijzing naar het feit dat de verzoekende partijen in het rijk verblijven zonder houders te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, volstaat niet, nu uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zelf j. de motiveringsverplichting volgt dat dergelijke motieven dienen uiteengezet te worden in de bestreden beslissing. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt immers die verplichting op, specifiek ten aanzien van verwijderingsbeslissingen.

De motiveringsverplichting moet de verzoekende partijen immers in **een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel.** Dit is in casu zeker niet het geval.

In de bestreden beslissingen wordt er op geen enkel moment rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de verzoekende partijen, noch werd zelfs ook maar een verwijzing naar de feiten gemaakt. De motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekers zijn Palestijnen die in een Libanees vluchtelingenkamp woonden. De toestand in de vluchtelingenkampen in Libanon is zeer schrijnend en schendt art. 3 EVRM. de toestand komt er nog meer onder druk te staan door de influx van Syrische vluchtelingen.

“The official refugee camps and gatherings are notoriously overcrowded, squeezing an ever increasing population into a finite area. Most of the structures, built as temporary shelters, have deteriorated over the decades from lack of funding for proper maintenance. Poor housing conditions, leaky pipes, deteriorated water and sewage treatment systems, contaminated water, and jerry-rigged electrical connections all contribute to sub-standard living conditions. The smell of open drainage ditches filled with garbage permeates the air. There are very few open areas in the camps for playgrounds and parks, so youth play in the streets, in dark alleyways amid open sewers, drainage ditches and damaged buildings, which only increases the risk of injury and illness. Over-crowding increases health risks – from respiratory infections to mental health disorders – which are exacerbated by social tensions among a population that has quadrupled since the camps were established. Expansion of the camps to accommodate the increased population is prohibited by local laws. There are also restrictions on rehabilitation work, however minor, and on the entry of materials into the camps needed for repairs and renovation.” (stuk 4, ACCORD, “Anfrageantwortung zum Libanon: informationen über das von der UNRWA verwaltete palästinensische Flüchtlingslager Rachidieh”, 8 mei 2014, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/275882/391932_en.html)

“In February 2011, UK-based lobby groups the Palestinian Return Centre and the Council for European Palestinian Relations jointly took a delegation to Lebanon to assess the situation in the refugee camps. The delegates, including three British members of parliament (MPs) and four members of the European Parliament (MEPs), visited the Bourj al-Barajneh and Sabra-Shatila camps in Beirut, and the destroyed

Nahr el-Bared camp near Tripoli in the north. What the delegation saw was wretched and desperate. With UNRWA unable to meaningfully expand the size of the refugee camps since their establishment, the growing Palestinian population is forced to build upwards and share the limited space they have been granted to live in. Leader of the delegation, veteran MP Gerald Kaufman, said:

"When I went to Gaza in 2010 I thought I had seen the worst that could be seen of the appalling predicament of Palestinians living in conditions which no human being should be expected to endure. But what I saw in the camps in Lebanon is far worse and far more hopeless. The conditions are unspeakable, but for over 400,000 of our fellow human beings this is their life: today, tomorrow and for a future that cannot even be foreseen. At least in Gaza, frightful though the situation is, the people are free within the confines of their blockaded prison. In the camps of Lebanon they are not free." (stuk 5, Jadaliyya, "The Unknown Hell of Palestinian Refugees in Lebanon", 12 december 2011, te consulteren op <http://www.jadaliyya.com/pages/index/3490/the-unknown-hell-of-palestinian-refugees-in-lebanon>)

"Around 80,000 Palestinians from Syria have flocked to the 12 Palestinian refugee camps in Lebanon, placing a strain on resources and on community relations." (stuk 6, OCHA, "Syria: Palestinians from Syria flood Lebanon Camps", 23 december 2013 te consulteren op <http://www.unocha.org/top-stories/all-stories/syria-palestinians-syria-flood-lebanon-camps>)

"Today, over 22,000 Palestinian refugees live in the Shatila refugee camp on the outskirts of Beirut. Most of them belong to families who had to leave Palestine during the Nakba of 1948. However, since war broke out in Syria in 2011, the Palestinian refugee camps in Lebanon have seen a dramatic influx of Syrian refugees and are completely overwhelmed." (stuk 7, Mohammad Reza Hassani, "The Shatila refugee camp in Beirut: overwhelmed and under strain", te consulteren op <http://en.qantara.de/content/the-shatila-refugee-camp-in-beirut-overwhelmed-and-under-strain>)

"The Syrian refugee crisis has had a grave impact not only on Lebanese, but also on Palestinians living in refugee camps, Prime Minister Tammam Salam said Thursday.

"You certainly know that the camps are suffering from harsh living conditions in light of the lack of job opportunities and increasing unemployment rates due to the large supply of Syrian workers and the economic stagnation," Salam said.

He added that the influx of Syrian refugees increased the labor supply in Lebanon, resulting in fewer jobs for locals. Over 1.1 million Syrians have registered with the U.N.'s refugee agency since unrest broke out in the neighboring country in March 2011.

His comments came during a session at the Grand Serail called for by the Lebanese-Palestinian Dialogue Committee to discuss the situation of Palestinian refugees in the country.

The meeting was attended by U.N. and EU officials, as well as the ambassadors of several countries.

"This condition becomes even more dangerous knowing that many camps have hosted additional numbers of [Palestinian] refugees coming from Syria," Salam said." (stuk 8, The Daily Star, 31 oktober 2014, te consulteren op <http://www.dailystar.com.lb/News/Lebanon-News/2014/Oct-31/276004-salam-syrian-influx-affecting-lebanese-palestinians.ashx#axzz3HiQ7U6Jk>)

"The large influx of Palestinian refugees from Syria has sparked heavy competition in the Palestinian camps and gatherings in Lebanon, with longtime residents losing jobs as well as access to basic medical and educational services.

"With the addition of 30 thousand new refugees fleeing Syria, gathering representatives reported that original dwellers are losing jobs because they are being replaced by new refugees who are demanding lower wages," said a joint UNDP and UN-Habitat report released Tuesday during a ceremony at the Grand Serail.

The report highlights the fact that a Palestinian worker earns on average a monthly income of LL537 thousand, which is less than 80 percent of the Lebanese minimum wage.

Palestinian refugees also suffer from harsh work restrictions that narrow down employment opportunities to manual labor or informal jobs.

The increase in unemployment results from an increase in competition on available jobs, with an ever growing amount of refugees competing over a limited supply of work opportunities.

Under the title of "Profiling Deprivation," the report revealed that the 42 gatherings for Palestinian refugees in Lebanon were originally inhabited by about 110 thousand residents before the outbreak of the Syrian crisis.

With the influx of about 53 thousand Palestinian refugees from Syria, the camps have become overburdened, with 27 thousand new residents living in the twelve official camps.

Reported forecasts expect the number of Palestinian refugees from Syria to increase to about 55 thousand in Lebanon by the end of 2014.

With regards to health facilities, hospitals and medical facilities in Palestinian gatherings, these have been overwhelmed with a "larger consumer base, utilizing the same facilities and creating greater competition with the original dwellers."

According to the report, the lack of access to hygiene has introduced a new wave of health problems among the incoming refugees, such as lice and tuberculosis.” (stuk 9, Daily Star, “Syrian spillover sparks competition in refugee camps”; 12 augustus 2014, te consulteren op <http://www.dailystar.com.lb/News/Lebanon-News/2014/Aug-12/266954-syrian-spillover-sparks-competition-in-refugee-camps.ashx#axzz3HiQ7U6Jk>)”

4.2.2. Vooreerst merkt de Raad op dat de richtlijn 2008/115/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van een richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partijen tonen dit echter niet aan. Zij kunnen de schending van de artikelen 5 en 6 van de richtlijn 2008/115/EG dan ook niet op een ontvankelijke wijze aanvoeren.

4.2.3. De Raad merkt op dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471).

Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De verwerende partij heeft immers duidelijk aangegeven op welke juridische basis en op grond van welke feitelijke gegevens werd beslist om over te gaan tot de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Uit het door de verzoekende partijen neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Er dient tevens te worden geduïd dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat de verwerende partij in een bestuurlijke beslissing moet uiteenzetten waarom zij van oordeel is dat hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 van het EVRM, haar niet verhinderen om een bepaalde beslissing te nemen. De formele motiveringsplicht houdt evenmin in dat een bestuur steeds nader moet toelichten waarom het van oordeel is dat een beslissing niet disproportioneel is gelet op het nagestreefde doel.

Voorts kan uit de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet slechts worden afgeleid dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Waar de verzoekende partijen stellen dat gezien de verwerende partij overeenkomstig artikel 7 van de vreemdelingenwet hogere rechtsnormen dient te respecteren en artikel 74/13 van voornoemde wet haar de verplichting oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dit uit de bestreden beslissingen dient te blijken, en zij dus menen dat in de motivering zelf van een verwijderingsmaatregel dient te worden aangegeven dat rekening werd gehouden met in artikel 7 van de vreemdelingenwet vernoemde hogere rechtsnormen en de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, moet worden gesteld dat hun bewering geen steun vindt in de bewoordingen van deze wetsbepalingen en dat de formele motiveringsplicht op zich niet inhoudt dat een bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing moet toelichten waarom het van oordeel is dat er geen beletsels bestaan om deze beslissing te nemen, doch enkel om toe te lichten op welke gronden het deze beslissing neemt.

In zoverre de verzoekende partijen in de bestreden beslissing een motivering in het kader van artikel 3 van het EVRM zouden verwachten, maken zij *in casu* niet duidelijk waarop deze verwachting gesteund is, gelet op het feit dat de bestreden beslissingen volgen op de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarnaar in de bestreden bevelen verwezen wordt. Het betoog van de verzoekende partijen in het kader van artikel 3 van het EVRM heeft betrekking op motieven die zij reeds in hun asielprocedure hebben aangehaald. In zoverre de verzoekende partijen in de bestreden beslissingen nogmaals verwachten de motieven te lezen die terug te vinden zijn in de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat artikel 74/13 van vreemdelingenwet geen grondslag biedt voor deze verwachting. De Raad ziet ook niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven.

De verzoekende partijen tonen dan ook niet aan dat de bestreden beslissingen de formele motiveringsplicht schendt.

4.2.4. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden beoordeeld in samenhang met de aangevoerde schending van artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partijen aldus verwijzen naar de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat artikel 74/13 de omzetting vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG. Zoals reeds gesteld in punt 4.2.2. tonen de verzoekende partijen niet aan dat deze bepaling niet correct of toereikend werd omgezet, zodat zij zich ook niet meer dienstig op de directe werking van deze bepaling van de richtlijn kunnen beroepen.

Hoewel in de tekst van de artikelen 7, eerste lid, en 74/13 van de vreemdelingenwet, zoals reeds *supra* uiteengezet, geen uitdrukkelijke of bijzondere motiveringsplicht voor de gemachtigde kan worden gelezen wat betreft de *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* respectievelijk *“het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling”*, blijkt wel uit de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet dat er rekening moet worden gehouden met hogere rechtsnormen zoals deze voortvloeien uit het EVRM en mede worden weerspiegeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de Raad als annulatierechter wel kan nagaan of de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen.

4.2.4.1. Wat het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er op dat de verzoekende partijen op geen enkele wijze aannemelijk maken dat de afgifte van de bestreden bevelen kennelijk onredelijk is omwille van hun gezondheidstoestand, het hoger belang van het kind of enig gezins- en familieleven van hen in België. De verzoekende partijen tonen geenszins *in concreto* aan dat de gemachtigde enig ter zake relevant gegeven zou hebben miskend. De verzoekende partijen tonen dan ook niet concreet aan dat de bestreden beslissingen, in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, zouden zijn tot stand gekomen met miskening van de genoemde wettelijke bepaling of met miskening van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad herhaalt dat in de mate dat de verzoekende partijen verwachten dat in de bestreden bevelen wordt gemotiveerd omtrent artikel 3 van het EVRM, moet worden opgemerkt dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen grondslag biedt voor deze verwachting.

Er blijkt op dit punt dan ook geen schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

4.2.4.2. In verband met het bepaalde in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, betogen de verzoekende partijen dat de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen dient te respecteren alsook dat een schending van artikel 3 van het EVRM meer dan reëel is, dat zij Palestijnen zijn die in een Libanees vluchtelingenkamp woonden en dat de toestand in de vluchtelingenkampen in Libanon zeer schrijnend is en artikel 3 van het EVRM schendt, dat de toestand nog meer onder druk komt te staan door de influx van Syrische vluchtelingen.

De Raad wijst er evenwel op dat in de in punt 1.2. bedoelde beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is vastgesteld dat de verzoekende partijen worden uitgesloten

van het vluchtelingenstatuut en niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet luidens hetwelk wordt getoetst of in hoofde van de verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15 b) van de Kwalificatierichtlijn. De bestreden bevelen verwijzen naar de in punt 1.2. bedoelde beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zodat moet worden vastgesteld dat de gemachtigde op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de bescherming voorzien in artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partijen tekenden beroep aan tegen deze beslissingen bij de Raad, die eveneens na een volledig onderzoek van de zaak de verzoekende partijen de subsidiaire beschermingsstatus weigerde bij arrest nr. 140 987 van 13 maart 2015.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt op dit punt dan ook niet.

4.2.5. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen zich steunen op hun asielaanvraag en het feit dat zij Palestijnen zijn die in een Libanees vluchtelingenkamp woonden en de toestand in de vluchtelingenkampen in Libanon zeer schrijnend is en artikel 3 van het EVRM schendt, dat de toestand nog meer onder druk komt te staan door de influx van Syrische vluchtelingen.

De Raad herhaalt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet luidens hetwelk wordt getoetst of in hoofde van de verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen motiveerde op 10 oktober 2014, beslissingen waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissingen, desbetreffend wat volgt: *“Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Al-Rashidiya erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.*

Uit uw verklaringen blijkt niet dat u ooit problemen hebt gekend met de Libanese autoriteiten. De beweerde problemen met Jihad Al-Islami heeft u evenmin aannemelijk gemaakt. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u uw middelbare studies hebt kunnen afronden én u daarenboven verder hebt kunnen studeren in de richting radiologie (CGVS, pg.6), dat de stichting ‘Al Sumut’ u financieel zou hebben gefinancierd omdat u kind was van een martelaar (CGVS, pg.6), dat u vervolgens acht jaar in een ziekenhuis heeft gewerkt en daarna drie jobs zou hebben gecombineerd (CGVS, pg.6), dat uw moeder eigenaar is van haar huis, dat uw broers en zussen apart wonen in hun eigen huis, dat uw oudste broer werkt als taxichauffeur, uw tweelingbroer als arbeider op de boerderij werkt en uw jongste broer in een magazijn werkt in Sur (CGVS, pg.4), dat u met een auto reed (CGVS, pg.5), dat u toegang had tot medische zorg en materiële hulp van de UNRWA en dat uw familie over de nodige fondsen beschikte om uw reis naar België te bekostigen (CGVS, pg.5). Bovendien zou u reeds driekwart van het geld - 20.000 dollar - hebben kunnen terugbetalen door de verkoop van uw auto en spullen in het vluchtelingenkamp (CGVS, pg.5), ook uw schoonfamilie die in Libanon en Duitsland woont, zou u financieel hebben bijgestaan (CGVS, pg.5).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw

asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Tot slot, naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie - dd. 25 april 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid van in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het uitbreken van het Syrisch conflict in oktober 2012 20 terreuraanslagen gepleegd zijn in Libanon. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebelligroepen voeren er raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen soennitische militie uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvindt in dichtbevolkte woonwijken vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

Kritiek op deze beslissingen kan geuit worden in een beroep in volle rechtsmacht, wat de verzoekende partijen ook hebben gedaan.

In het arrest van de Raad van 13 maart 2015 wordt onderzocht of de verzoekende partijen aantonen ten aanzien van Libanon een risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Het relaas van de verzoekende partijen werd in dit licht onderzocht.

Betreffende de beschrijving door de verzoekende partijen van de toestand in de vluchtelingenkampen in Libanon kan in het voormeld arrest van 13 maart 2015 van de Raad gelezen worden wat volgt:

"In zoverre verzoekers verwijzen naar de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift om aan te tonen dat de gevolgen van het Syrische gewapend conflict en toestroom van vluchtelingen een impact hebben op de situatie in Libanon en in de vluchtelingenkampen, dient nog te worden opgemerkt dat dit gegeven op zich niet betwist wordt door de commissaris-generaal, noch door de Raad. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van gewoonlijk verblijf is echter niet voldoende om aan te tonen dat verzoekers hun vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten hun invloed en

onafhankelijk van hun wil en waardoor zij verhinderd werden de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient in concreto aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon slagen verzoekers er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat zij zich op het ogenblik van hun vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevonden.

Zo uit de beschikbare informatie inderdaad blijkt dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen – waar de algemene situatie en de leefomstandigheden erbarmelijk kunnen zijn – in het bijzonder, treedt de Raad verweerder bij waar deze in zijn nota met opmerkingen benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft, waardoor verzoekers niet kunnen volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar zij concreet aannemelijk dienen te maken dat zij bij terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet lopen. Uit verzoekers hun eigen verklaringen blijkt evenwel dat hun individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Zo blijkt dat verzoeker zijn middelbare studies heeft kunnen afronden en daarenboven verder heeft kunnen studeren in de richting radiologie, dat verzoekster middelbaar onderwijs gevolgd heeft op een privéschool, dat de stichting ‘Al Sumut’ verzoeker financieel zou hebben gefinancierd omdat hij het kind was van een martelaar, dat verzoeker vervolgens acht jaar in een ziekenhuis heeft gewerkt en daarna drie jobs zou hebben gecombineerd waardoor hij in staan was in het levensonderhoud van zijn gezin te voorzien en een woning te huren, dat verzoekers in Libanon over een familiaal netwerk beschikken waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij hier bij terugkeer op kunnen steunen, dat verzoekers moeder eigenaar is van haar huis, dat verzoekers broers en zussen in hun eigen huis wonen, dat verzoekers oudste broer werkzaam is als taxichauffeur, dat zijn tweelingbroer als arbeider op de boerderij werkt en dat zijn jongste broer in een magazijn werkt in Sur, dat verzoeker toegang had tot medische zorg en materiële hulp van de UNRWA en dat verzoekers hun familie over de nodige fondsen beschikte om hun reis naar België te bekostigen. Bovendien is verzoeker er naar eigen zeggen in geslaagd om reeds driekwart van het geld - 20.000 dollar - te kunnen terugbetalen door de verkoop van zijn auto en spullen in het vluchtelingenkamp. Verder verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat zijn schoonfamilie die in Libanon woont goed verdient en dat zij hen, samen met de familie woonachtig in Duitsland financieel zouden hebben bijgestaan bij het bekostigen van hun reis (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 3-6 en gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 3).

De Raad wijst er in dit verband nog op dat uit het als bijlage aan de verweernota gevoegde rapport van de Danish Immigration Services getiteld “Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process” van oktober 2014, rapport welk steunt op een terreinonderzoek dat werd uitgevoerd door de Deense Immigratiedienst tijdens een “fact finding mission” in mei-juni 2014 en waarbij informatie werd ingewonnen bij vertegenwoordigers van internationale organisaties, Westerse ambassades, internationale en nationale NGO’s, de Libanese autoriteiten, academici en andere personen, blijkt dat de instroom van Syrische vluchtelingen hoofdzakelijk impact heeft op de werkgelegenheid in de informele arbeidsmarkt, en dat het voornamelijk voor laaggeschoolde arbeiders moeilijk is om te concurreren met de Syrische vluchtelingen die bereid zijn om tegen een lager loon arbeid te leveren. Personen die hooggeschoold zijn blijken meer kansen te maken op de arbeidsmarkt. Rekening houdend met het feit dat verzoeker universitair geschoold is, dat hij gedurende acht jaar werkzaam is geweest in de medische sector als radioloog, dat hij gedurende 12 jaar werkzaam is geweest als bewaker voor Fatah en dat hij drie jaar lang gewerkt heeft in een communicatiebureau en tegelijkertijd kranten bezorgde, kan er naar mening van de Raad redelijkerwijs van uitgegaan worden dat verzoeker over de nodige professionele ervaring, scholing en connecties beschikt om in staat zijn om in Libanon aan werk te geraken zodat hij in het levensonderhoud van zijn gezin kan voorzien.

Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen blijkt dat zowel zijn moeder als zijn broers en zussen over een eigen woning beschikken. Er kan dan ook redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoekers daar onderdak kunnen krijgen tot wanneer zij financieel in staat zijn hun intrek te nemen in een eigen woning. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat nergens uit verzoekers hun verklaringen kan worden afgeleid dat er in hun hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij hun land van gewoonlijk verblijf dienden te verlaten en dat verzoekers geen concrete elementen aanbrachten waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Al-Rashidiya van die aard is dat zij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ lopen zodat niet kan worden

aangenomen dat zij in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen indien zij zouden terugkeren naar het kamp waar zij verbleven.

De argumentatie in het verzoekschrift vermag hieraan geen afbreuk te doen. Immers, verzoekers beperken zich in wezen tot het verwijzen naar enkele algemene rapporten, waarmee zij evenwel geen op hun persoon betrokken feiten aanbrengen die de beoordeling door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in een andere daglicht kunnen stellen, zoals blijkt uit wat voorafgaat, en de stelling dat niet kan worden voorgehouden dat zij het niet moeilijk zouden hebben gehad in het vluchtelingenkamp omdat zij de smokkelaar hebben kunnen betalen daar zij hiervoor geld hebben moeten lenen van familie in Duitsland. Wat deze laatste opmerking betreft, dient evenwel te worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien waarom verzoekers 20.000 dollar zouden betalen om op illegale wijze Libanon te verlaten, nu uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat zij over geldige Palestijnse reisdocumenten beschikten en zij dus middels deze documenten op legale wijze naar Europa hebben kunnen reizen (zie gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 4). De Raad treedt verwerende partij bij waar zij in dit verband in de verweernota nog het volgende uiteenzet: "Verder wenst verweerder er op te wijzen dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt daadwerkelijk op illegale wijze naar België te hebben gereisd, en bijgevolg geenszins hebben aangetoond dat zij 20.000 dollar hebben moeten lenen om hun illegale reis te bekostigen. Verzoekers leggen immers geen enkel stuk voor dat hun reisweg kan staven. Bovendien legt verzoeker manifest ongeloofwaardige verklaringen over zijn reisweg. Zo kon verzoeker, die universitair geschoold is, niet preciseren in welk Europees land hij zou geland zijn (zie gehoorverslag verzoeker, p. 5), noch kon hij aangeven met welke vliegtuigmaatschappijen hij zou gereisd hebben (Verklaring DVZ verzoeker, dd. 9 december 2011, vraag 35). Nochtans kan van personen die uit ernstige vrees voor vervolging hun land van herkomst verlaten en op illegale wijze op weg zijn naar Europa, redelijkerwijs worden verwacht dat zij alert zijn omdat zij op elk moment riskeren te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een uiterst negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekers dat zij geen nadere verklaringen wisten af te leggen omtrent de gevolgde reisroute.

Voorts is het geenszins geloofwaardig dat verzoeker die beweert een deel van zijn reis te hebben afgelegd met een vals paspoort, niet kan preciseren of het paspoort een visum bevatte en op welke naam het vals paspoort was opgesteld (Verklaring DVZ verzoeker, dd. 9 december 2011, vraag 35; zie gehoorverslag verzoeker, p. 4). Immers, van de asielzoeker die reist met valse of vervalste documenten kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij perfect op de hoogte is van een aantal essentiële gegevens in het paspoort, zoals de naam, geboortedatum, visum, etc. teneinde bij een controle bij vertrek of bij aankomst in de luchthaven te verhinderen dat hij onmiddellijk door de mand valt.

Het vermoeden dat verzoekers Libanon op legale wijze hebben verlaten wordt verder versterkt door de vaststelling dat verzoeker niet kan overtuigen wanneer hij stelt dat hij zijn Palestijnse reisdocumenten heeft moeten afgeven aan de smokkelaar. Immers, daar waar verzoekers tijdens hun gehoor op de zetel van de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk verklaarden dat de smokkelaar hun paspoorten had afgenomen in een onbekend Afrikaanse land en zij vervolgens met een vals paspoort zijn verder gereisd (zie Verklaring DVZ verzoekster, dd. 9 december 2011, vraag 21 en Verklaring DVZ verzoeker, dd. 9 december 2011, vraag 21), verklaart verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS plots dat hij vermoedt dat de smokkelaar hun eigen Palestijnse reisdocumenten had gebruikt om vanuit Abeijan naar Europa te reizen (zie gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 4-5). Verweerder ziet voorts niet waarom verzoekers hun reisdocumenten, gelet op het belang ervan, zomaar aan de smokkelaar zouden afgegeven en vervolgens geen moeite hebben gedaan om de documenten terug te vragen, of een volledige kopie te vragen. Verweerder is van mening dat verzoekers dan ook niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij bij aankomst in België niet in het bezit waren van hun Palestijnse reisdocumenten."

(...)

2.17. Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en de actuele situatie van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese vluchtelingenkampen in het bijzonder, blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon "De actuele veiligheidssituatie" dd. 14 oktober 2013 en de als bijlage aan de verweernota gevoegde update COI Focus Libanon "De actuele veiligheidssituatie" dd. 7 november 2014) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Verder blijkt dat vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisereerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door

de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de eerste helft van 2014 in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvonden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvindt in dichtbevolkte woonwijken vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen en de ontplooiing van het leger vindt sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapend groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit uit het voorgaande dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers betwisten dit besluit op generlei wijze, noch brengen zij informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Libanon door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt."

Uit voormeld arrest van 13 maart 2015 blijkt aldus dat de verzoekende partijen deze elementen reeds in het kader van hun beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben ingeroepen en dat hierop uitgebreid werd geantwoord.

In het betrokken arrest werd besloten dat de verzoekende partijen ten opzichte van Libanon geen reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt nogmaals dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet luidens hetwelk wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Artikel 48/4, § 2 b) van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15 b) van de Kwalificatierichtlijn. In de zaak Elgafaji oordeelde het Hof van Justitie nog dat artikel 15 (c) van de Kwalificatierichtlijn, dat in België werd omgezet in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, "een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM" (HvJ 17 februari 2009, nr. C-465/07, Elgafaji, par. 28). Het Hof van Justitie voegde eraan toe dat artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn betrekking heeft op een algemener risico op schade dan artikel 15 a) van de Kwalificatierichtlijn en dus ruimer is. Het EHRM heeft echter ondertussen in de zaak Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een bescherming biedt die vergelijkbaar is met de bescherming geboden onder artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn dat werd omgezet in artikel 48/4, § 2, c) van de

vreemdelingenwet (EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk, par. 226).

Daarenboven stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen de verzoekende partijen enkel verplichten om het Schengengrondgebied te verlaten. Uit het administratief dossier blijkt niet dat een gedwongen verwijdering naar Libanon wordt gepland. In het geval dat een gedwongen verwijdering later plaats zou hebben, wijst de Raad erop dat onder artikel 74/17 van de vreemdelingenwet, de gemachtigde gehouden is om de gedwongen verwijdering tijdelijk uit te stellen indien de verwijdering de verzoekende partijen blootstelt aan een schending van het non-refoulement beginsel.

De verzoekende partijen, die geen persoonlijke elementen aanbrengen die kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM, doch op dit punt enkel bronnen betreffende de algemene situatie in de vluchtelingenkampen in Libanon aanhalen, tonen ook op geen enkele manier aan dat in de periode tussen de afwijzing van hun asielaanvraag en de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten er elementen zijn die een andere beoordeling dan deze door de bevoegde asielinstanties gemaakt kan verantwoorden.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.6. Daar de verzoekende partijen niet concreet aannemelijk maken dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet om de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het niet ter discussie staat dat de verzoekende partijen niet in het bezit zijn van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

4.2.7. Nu niet blijkt dat er een hogere rechtsnorm in het geding is en nu buiten betwisting staat dat de verzoekende partijen niet in het bezit zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, merkt de Raad op dat de gemachtigde *in casu*, gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 7, eerste lid, 1° *juncto* artikel 52/3 van de vreemdelingenwet, verplicht was om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (*cf.* RvS nr. 10 maart 2015, nrs. 11.124 tot en met 11.126 (c)). De verzoekende partijen kunnen dan ook niet nuttig verwijzen naar het proportionaliteits- of evenredigheidsbeginsel. Dit beginsel kan namelijk enkel spelen indien een bestuur over een discretionaire bevoegdheid beschikt, wat in voorliggende zaak niet het geval is. Er kan dan ook in het voorliggende geval geen schending van het voornoemde beginsel voorliggen.

De Raad moet verder benadrukken dat hij enkel de rechtmatigheid van de hem voorgelegde beslissingen kan toetsen en het hem niet toekomt te beoordelen of een administratieve beslissing billijk is (*cf.* RvS 15 december 2008, nr. 188.772).

4.2.8. De beschouwingen van de verzoekende partijen laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

4.2.9. De Raad merkt vervolgens op dat aangaande de opgeworpen schending van artikel 13 van het EVRM, dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partijen voeren de schending aan van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het EVRM, maar uit het voorgaande blijkt dat de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk werd gemaakt.

4.2.10. De schending van de door de verzoekende partijen aangehaalde bepalingen en beginselen, in de mate dat deze ontvankelijk wordt opgeworpen, kan niet worden aangenomen.

4.2.11. Ten slotte ontbeert het verzoekschrift in het tweede middel een uitleg aangaande het opgeworpen machtsmisbruik. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

4.2.12. Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER